

Publicerad 2009-09-20 06:31 av Anna Liljestränd

*Jag trodde inte att kärleken kunde vara dov och mullrande,
så stark och fyllig.*

Men nu vet jag.

Närmast annhörig.

Vet du vad??

??

vet du??

Varför en tok som jag ler när du mentalt sätter ditt finger i min mungipa?
Som du gör.

När du kommer hem tar du inte av dig skorna i hallen,
utan du går rakt fram till mig ser på mig en lång stund.

Utan att bryta ögonkontakten drar du fram jackärmen och gnuggar av min kind,

du säger,

- jag vill att mitt avtryck ska hamna dig närmast.

Vet du vad??

Under dagen när du var borta tog jag din tröja som låg slängd på en stol,
la den mot kinden,

somnade.

Du är mig närmast.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anna Liljestränd med Poeter.se id #2180 innehar upphovsrätten